

Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Jiří Drašar

 FRAGMENT

Cesta ohněm

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

O vztazích s humorem – Hledá se autor bestselleru 2012

Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky

Kateřina Petrusová – Nebezpečná láska

L. N. Tolstoj – Anna Karenina

Jiří Dražar

Cesta ohněm – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Jiří Drašar

 FRAGMENT

Obsah

<i>Prolog</i>	7
Kamarád Kuba	9
<i>Intermezzo I.</i>	68
Poslední cesta	70
<i>Intermezzo II.</i>	94
Vánoční mráz	96
<i>Intermezzo III.</i>	125
Cesta ohněm	127
<i>Intermezzo IV.</i>	207
Muž a jeho chlapec	209
<i>Epilog</i>	260

*Kdo váháš, jistě se mýlíš,
leč chraň se, kdo lehký jsi příliš...*

J. V. Andreae

Prolog

Procházím se zvolna naším krásným městem, jdu po pěší zóně, která je prozářena dubnovým sluncem. Je po poledni, jeden z prvních jarních dnů, kdy je už konečně trochu tepleji. Nastavuji tvář slunečním paprskům a vychutnávám si ten krásný čas. Po cestě mě zdraví několik známých. Přátelsky na ně kývnu a odpovím jim na pozdrav. Jsem rád, že potkávám tolik sprátených duší. Přátelé a známí jsou to nejcennější, co kolem sebe máme. Každý z nás jich má spoustu. A o každém z nich by se dalo dlouze povídat. Jistě máte také řadu přátel, a kdybyste vzali pero do ruky, po pár stránkách byste se sami divili, co všechno zajímavého se o nich dá napsat.

Já jsem to pero do ruky vzal a o několika zajímavých lidech napsal. Jsou to příběhy úplně obyčejné, dalo by se říci všední. Zároveň je ale každý z nich jedinečný a tak zvláštní, že stojí za to, abych vám je vyprávěl. Máte-li chuť a chvilku času, sedněte si ke mně na lavičku a poslouchajte.

Vidíte támhletu ženu o berlích? Nemůže chodit tak snadno jako ostatní lidé, a přece působí tak čiperně a svěže. Připomíná mi Čubu a právě o něm bych vám mohl vyprávět nejdříve. Ano, říkám o něm, i když standardní čuba je samozřejmě rodu ženského. Čuba, o kterém vám povím, je ale čubou značně nestandardní. Posuďte sami.

Kamarád Kuba

Sedíme u stolu restaurace nepříliš valné úrovně a pročítáme jídelní lístek. Jsme tři, takže tu sedí celá naše kancelář. Já se jmenuju Marek a jsem o pár let starší než moji kolegové, Mirek a Kuba. Mirek je počítačový mág a nikdo mu neřekne jinak než Krouža. Odkud se to pojmenování vzalo, už dnes nikdo netuší. Mně říkají Ryba, protože si pravidelně po víkendu nosím od maminky oběd a údajně je to vždycky nějaká ryba. Je fakt, že mě máma rybami zásobuje, protože ví, jak je mám rád. Ale že bych je jedl každé pondělí, to je myslím přehnané. Když už jsou posměšky kolegů k nevydržení, nechám víkendovou rybu doma a z blízkého obchodu si raději přinesu něco čerstvého – třeba zavináče nebo uzenou makrelu. Kromě této přezdívky mne chlapi, coby nejstarší trvale přítomnou osobu na pracovišti, servilně oslovují „pane inženýre“ nebo familiérněji „inžo“. Poslední člen našeho pracovního týmu se jmenuje Kuba a říkáme mu obvykle Čubo, eventuálně též Čub-Čub. Je na něm zajímavé, že má od narození poruchu na zadních končetinách, protože je má nefunkční a pře-

mistuje se za pomoci dřevěných berlí. Firma ho má nejraději, protože Kuba zastane stejnou práci jako já nebo Krouža, ale zaměstnavatel dostává dotace za zaměstnávání pracovníka se sníženou pracovní schopností.

Čuba říká, že má naopak zvýšenou pracovní schopnost, ježto nemůže nikam daleko chodit a tráví v práci mnohem více času než my ostatní. Když si to onehdá při pondělní poradě troufl nadřízenému nadhodit a navrhl mu zvýšení svého platu, šéf se křečovitě zasmál a prohlásil, že s tím časem určitě něco udělají a že má být Kuba trpělivý. Pak raději rychle změnil téma. Po jeho odjezdu se Čuba se stoickým klidem napil kofoly z dvoulitrové plastové lahve a pravil:

„Když jsem byl malý, doktoři dostali dobrý nápad, jak by mi mohli ty mů chromý haksny vylepšit. Vzali si mě na sál a obě nohy mi zlámali. Dokonce asi načtyřikrát, čili se nedá říci, že by to odflákli. Pak se mi je snažili napasovat do kloubních jamek na ta správná místa a do správných úhlů, načež mi je zafixovali do sádry, kterou jsem měl dva měsíce. Bylo od nich velmi pozorné, že mě před tím, než se na mě vrhli, uspali.

Když jsem se probudil z narkózy, všechny ty bílé pláště na mě povzbudivě pomrkávaly a říkaly, že se operace povedla. A abych byl trpělivý, že mi tu sádru za dva měsíce sundají. Bylo mi tenkrát asi osm let a měl jsem ještě z bílých plášťů respekt. Přesto jsem začal hulákat jak na

lesy, že to ty dva měsíce nevydržím a že jim vyskočím z okna. Doktoři chytli křeč a začali mi slibovat modré z nebe, jen abych pěkně ležel a pokud možno se vůbec nehýbal, jinak se to uvnitř může pohnout a bude to všechno k ničemu. Já ale dál křičel, že je to všechno k ničemu už teď a že se to nedá vydržet.

Nakonec jsem se nechal uprosit, ale museli mi posunout postel k oknu, přinesli mi z doktorského pokoje jedinou televizi, která tehdy v nemocnici byla, musel jsem dostávat největší řízek a každý den po obědě mi sestra z nedalekého mléčného baru nosila jahody se šlehačkou. Tam jsem se naučil být trpělivý.“

„A jak to dopadlo, bylo to k něčemu?“ zeptal jsem se ho, zatímco mi zrak sklouzl na jeho dvě nohy bez života, které visely nazdařbůh dolů ze židle. Do té doby jsem si ještě nikdy s žádným tělesně postiženým člověkem o jeho hendikepu nepovídal, takže jsem byl velmi opatrný a snažil se taktně volit slova, abych se Kubu nedotkl.

Nebylo to ale třeba, protože Kuba si servítky nebral, a jestli něco nesnášel, tak to byly situace, kdy ho někdo litoval.

„Prdlačky se mi zlepšilo. Po dvou měsících, během kterých jsem snědl asi jeden a půl metráku jahod a na šlehačku se nemohl ani podívat, rozřízli doktoři sádku, udělali rentgenové snímky a sešli se znovu u mojí postele. Tahali mě za nohy a zkoušeli, kam až se dají ohnout.

Mračili se u toho pořád víc a víc a nakonec můj ošetřující lékař pošeptal potichu primárovi, že to bylo všechno k ničemu. Já měl ale zchromlé nohy a ne uši a hned jsem jim řekl, že jsem to říkal už na začátku. Kvůli tomu ze mě nemuseli na celé jaro udělat sádrového trpaslíka. Zachmuřili se ještě více a holohlavý pan primář mě poklepal po rameni a řekl, že musím být trpělivý. Pak řekl sestře, aby mi doběhla pro jahody se šlehačkou, a já na to, že bych měl teda jako radši zdravé nohy, než tloustnul po šlehačce. Primář se zamračil, odešel z pokoje a od té doby jsem ho už neviděl.

Když mi pak donesli jahody s tou šlehačkou, kterou jsem už nemohl ani vidět, naházel jsem jim je pěkně jednu po druhé na strop. Povedlo se mi to perfektně. Vymaloval jsem jim tam skoro symetrické slunce plus nějakou tu hvězdu kolem. Takové jahodové nebe. Šlehačka letěla poslední, takže i mraky byly. Když to viděla sestra, dlouze se na mě zahleděla, pak mě pohladila po hlavě a řekla, abych byl trpělivý. Zakousl jsem se jí do předloktí, protože co mi ještě mohli udělat, když už mi zbytečně zlámali nohy a bez známky zlepšení mě posílali domů. Člověk se musí umět bránit, když se mu děje křivda. Je fakt, že bych radši kousl primáře do ucha, ale ten už se ke mně neodvážil. Jako by něco tušil, prevít. Takže to odnesla sestra. A tohle byla navíc ta, které se nechtělo vynášet kamarádům bažanty. Tak jí to třemi stehy sešili

a přeložili ji na prosekturu. Tam bylo riziko, že by ji nějaký pacient znovu pokousal, výrazně nižší.“

„No to by mě pěkně naštvalo,“ zavrtěl hlavou Krouža, „kdybych musel tak dlouho ležet v sádře a houby z toho.“

„Mňo,“ pravil rozšafně Kuba a znovu na sebe naklopil dvoulitrovou nádobu s limonádou hnědé barvy, „však jim to taky do smrti neodpustím. Jednomu jako druhému. Všem těm, co tam postávali u postele a soucitně pokyvovali hlavama.“

Znovu se zhluboka napil a chytil si rukama kolena, aby si je posunul o devadesát stupňů a mohl se tak otočit k pracovnímu stolu. Bylo ticho, nevěděli jsme s Kroužou, co říct.

„A nejvíc ze všeho mě naštvají tím,“ dodal Kuba už jen tak mimochodem, zatímco se proklikával k pracovnímu souboru, „že od té doby nemůžu ani vidět jahody se šlehačkou.“

Kuba si ze svého hendikepu, jak je vidět, nic nedělá. Pracujeme spolu už asi rok ve firmě, která se zabývá průzkumem trhu, a jsme malou oddělenou pobočkou. Šéf k nám zavítá každé pondělí ráno, a to pak máme poradou, která trvá někdy až do jedenácti hodin. Předkládáme a prezentujeme zde průběh a výsledky naší práce za předchozí týden. Průběžně je sice odesíláme mailem, ale každé pondělí musíme znovu shrnout, co jsme udělali

a jaký je plán na další týden. Šéfstvo pak odjíždí do dalšího města, neboť má na starosti několik odloučených poboček a musí na všechny dohlížet, aby se tam zaměstnanci nezlákali. Protože je toho na něj hodně, stejně nás moc uhlídat nemůže.

V kanceláři, která je v prvním patře rohového domu na zdejší náměstí, máme kromě počítačů a pracovních stolů také koutek pro návštěvy. Sestává z malého skleněného stolku, tří křesílek a jedné pohovky. Pohovka je potažená příjemnou šedočernou koženkou a moc dobře se na ní po obědě spí. Zákonodárci bohužel ještě nepřišli na to, že když se člověk po obědě na dvacet či třicet minut natáhne a dá si šlofíka, má po zbytek odpoledne minimálně dvakrát větší výkonnost. Zákon by na to měl myslet a vytvořit podmínky k těmto občerstvovacím chvilčkám. Je to osvědčená věc, dát si po obědě dvacet, a dodržování této přestávky je v konečném důsledku především pro blaho firmy. My jsme však zákonodárcům jejich opomenutí odpustili a na té pohovce se s kolegy spravedlivě střídáme.

Proto nemáme moc rádi návštěvy, protože někdy přicházejí po obědě a narušují nám tak pohovkovou siestu. Taková návštěva u nás nesmrdí třetí den, jak je obvyklé ve slušné společnosti, ale už třetí minutu a vždycky se ji snažíme co možná nejdřív vypoklonkovat ze dveří. Máme na to několik osvědčených postupů.

Jeden z nich jsme vymysleli, když u nás byl už poněkoli káté obchodní partner, kterého jsme bytostně nesnášeli. Byl to bývalý automechanik, který vytuneloval jednu firmičku, přičemž daňové poplatníky přišlo jeho nepovedené podnikání na nějakých sedmdesát milionů. Teď má síť maloobchodních prodejen a zadal si u nás průzkum trhu. Když tak jednou zase přijel a všichni jsme se na něho z povinnosti usmívali, zeptal jsem se ho, zda mu můžeme nabídnout něco k pití. Objednal si minerálku a já odkráčel do vedlejší místnosti, kde jsme měli malou kuchyňku. Bohužel jsem zjistil, že jsme zapomněli nakoupit zásoby a nedisponujeme jedinou minerálkou. Přemýšlel jsem, jak z toho ven, když jsem si všiml zelené plastové lahve, ve které se na sluníčku hrála voda na zalévání našich tří kancelářských květin. Voda tam stála asi dva nebo tři dny. Čichl jsem si k ní, ale cítit nebyla. Projekt už byl hotový a peníze od vydřiducha měla firma na účtu, nebylo se tedy čeho bát. Vyklonil jsem se, abych na výřku viděl, a zeptal se:

„Může být minerálka bez bublin?“

„Jistě, samozřejmě,“ odsoudil se sám ten nešťastník.

„Jak chceš“, pomyslel jsem si a nalil tu kvalitně ustátou tekutinu, ve které se na sluníčku bakterie hemžily jedna báseň, do vysoké naleštěné sklenice. Jelikož nemám rád zbytečné násilí, nalil jsem mu jen do dvou třem-

tin a zbytek dolil z bidetu čerstvou užitkovou vodou. Ta sice nebyla určena k pití, zato byla studená. Potom jsem nápoj důkladně promíchal, aby „minerálka“ nebyla nahore teplá a dole studená. Utěrkou jsem sklenici zvnějšku osušil a spokojen se svým dílem ji donesl hostu.

„Je to speciální místní voda. Je v ní trochu víc magnezia, takže má na první dojem trochu zvláštní chuť, ale to musí člověk překonat. Je léčivá, používají ji dokonce v místní nemocnici jako doplňující pitnou léčebnou kúru.“

Kluci na mě nechápavě koukali, co to plácám, ale já se tvářil suverénně a nenuceně jsem navázal na předchozí obchodní rozhovor. Klient se potěšeně usmál a zhluboka se napil. Měl co dělat, aby vodu nevyplivl zpátky, a stálo ho to viditelně dost námahy.

„Chutná?“ zeptal jsem se přátelsky a hned chápavě dodal, „aha, to bude ten první doušek. Musíte se rychle napít znovu, pak to bude lepší.“

Chlapíkovi se orosilo čelo, ale poslušně se napil podruhé. V průběhu jednání jsem ho ještě občas pobídl a on – asi nechtěl vypadat jako nevděčný host, koneckonců když už to pijí pacienti v nemocnici – nakonec vypil celou sklenici naší výtečné vody na zalévání květin.

„Dáte si ještě?“ mile jsem se na něho usmál, spokojen s jeho pomalu zelenajícím obličejem. Původně jsem uvažoval, že bych mu tam ještě vyždímal houbičku na ná-

dobí, ležící na umyvadle, ale obával jsem se, že volně plující pevné částičky by mne mohly prozradit. Nebylo však třeba, zafungovalo to báječně i tak.

„Ne, jste velice laskav,“ rychle odmítl klient a začal si z ničeho nic balit věci. Během tří minut byl ve dveřích s omluvou, že zapomněl vyřídit jeden velmi důležitý telefon, a pak už jsme ho všichni pobaveně sledovali, jak s kapesníkem přitisknutým na ústech běží ke svému off-roadu značky BMW. Nutno říci, že měl slušné vychování, protože doběhl na vteřinu přesně a pozvracel si levé přední dveře u svého vozu. Méně ohleduplný člověk by klidně znečistil cizí auto.

Kuba popadl berle a odhopkal ke kuchyňskému koutu. Podíval se na poloprázdnou lahev s vodou na zalévání, načež se svalil na podlahu, mlátil berlemi o zem a řval smíchy. Krouža na něho udiveně pohlédl.

„Tys... tys mu dal...“ vyrážel Kuba mezi jednotlivými záchvaty smíchu, „tu naši vodu na kytky?“

Poctivě jsem přikývl, načež i Kroužovi došlo, co bylo příčinou tak náhlého odchodu našeho neoblíbence, a ve vteřině jsme se už ráchali smíchy všichni tři.

„Zdravotní, zdravotní voda,“ chechtal se Kuba a mlátil kolem sebe holemi, až podlaha duněla.

Krouža zvedl plastovou lahev s vodou na květiny, přičichl k ní a s odporem se odvrátil. Měl zřejmě lepší čich než já. Pak se na vodu podíval proti světlu a otrásl se.

„Brrr, to musel bejt hnus fialovej. Vypít trojdecku tohohle nálevu. To mu patří, šmejdovi. To má za těch sedmdesát milionů, co zasekl u banky.“

„No dovol,“ ohradil jsem se a zatvářil se uraženě, „přece nejsem takové čuně, abych mu dal pít takový neřád. Já mu to naředit, mám vychování.“

A názorně jsem klukům předvedl, jak jsem sklenici naplněnou do dvou třetin dolil vodou z bidetu.

„Ta je čerstvá a příjemně chladivá,“ upozornil jsem je s vážnou tváří.

„A navíc jsem mu ji důkladně promíchal, aby byl požitek z občerstvení větší,“ dodal jsem, strčil pravačku do sklenice a prsty několikrát důkladně promíchal její obsah.

Kuba začal znovu mlátit berlemi o podlahu a Krouža se svalil do křesla pro hosty. Ten den jsme v práci už nic neudělali. Spokojeni s pomstou za vysátý státní rozpočet odebrali jsme se do našeho oblíbeného baru a pořádně to oslavili.

Postup s léčivou vodou pro návštěvy jsme si sice oblíbili, ale používali jsme ho jen výjimečně, pouze u těch nejnesympatičtějších návštěv, jako byly kontroly z úřadu bezpečnosti práce, z berňáku nebo u extrémně arogantních klientů. Na ostatní, méně vlezlé návštěvy jsme volili menší kalibr, jako třeba anonymní telefonát, že v domě je položena bomba, po kterém bylo samozřejmě

nutné obchodní jednání okamžitě ukončit. Velice účinná byla také poznámka, že z bytu ve druhém patře nad kanceláři utekli z terária dva jedovatí štíři.

„Ale nebojte se,“ konejšil Kuba dobrácky vyděšené hosty, „ti utekli už před týdnem a určitě jsou zalezlí ve škvíře někde za topením nebo za nějakou sedačkou.“

„Tak mě teď napadá,“ pokračoval zamysleně Krouža, „že musí být po tom týdnu pěkně hladoví. Protože co by tady v domě tak mohli sežrat, že ano?“

„Hlad zvyšuje agresivitu,“ dodal jsem zadumaně.

Návštěva obvykle po těchto slovech pobledla a odsedla si na kraj sedačky, co nejdál od její zadní části, která těsně přiléhala ke zdi a vytvářela tak ideální skrýš pro uniklé predátory.

„No nebojte se,“ pravil jsem veselým hlasem a usmál se na hosty, „vás určitě nesežerou. To by musel utéct hroch a ne pár malých štírů...“

Nervózně přikývli a bylo vidět, jak moc chtějí věřit tomu, že jim nic nehrozí.

„...i když jedovatých,“ dodal jsem ledabyle a pak už jen spokojeně sledoval, jak jednání rychle spěje ke zdárnému konci, a nejpozději do deseti minut byla i ta nejodvážnější návštěva za dveřmi.

Kromě domácí bakteriové minerálky byli štíři též velmi úspěšnou fintou. Zabírali rychle a měli tu výhodu, že jsme se zbytečně nemuseli máchat v bidetu.

Ale zpět k našemu stolu v restauraci. Právě přichází servírka a z její ne úplně jisté chůze je vidět, že dozvuky včerejší noci jsou u ní ještě stále živé. Potvrzují to i nevyspalé, trochu podlité oči, ozdobené velkými černými kruhy, neúspěšně maskované make-upem. Usměje se na nás přátelsky a hned si tak získává naše sympatie. Chápe-me její situaci. Občas to s kolegy také přeženeme a druhý den vypadáme také tak nějak neosobně. Jen s tím make-upem se nezdržujeme.

Vybrali jsme si všichni oblíbené knedlíky s vejci a nyní objednáváme pití. Kuba pro tuto chvíli zapomíná na kofolu a žádá svou oblíbenou kombinaci:

„Já bych, slečno, prosil trojku pomerančového džusu, a kdybyste mi to mohla nalít do půllitru a dolít obyčejnou vodou.“

Servírka na chvíli zaváhala, ale hned si tu kombinaci poznamenala na lístek. Krouža zachytil její rozpaky a v očích se mu zablýsklo:

„Já bych si dal taky ten džus, ale stačí mi dvě deci a můžete mi je nalít do trojky a taky dolít obyčejnou vodou. A ten džus prosím ne pomerančový, ale rybízový, jestli máte,“ vychrlil ze sebe schválně co nejrychleji a doprovodil svou objednávku úsměvem tak zářivým, že se mu při něm zablýskl i piercing nainstalovaný uprostřed jeho brady.

Tento zvláštní vizuální efekt oslnil i Kubu, takže se Krouži se zájmem zeptal:

„Prosím tě, jak si to vlastně holíš, na té bradě. Na to musíš mít nějaké speciální nářadí, ne?“

„Jak bych se asi holil, normálně,“ durdil se naoko Krouža.

„Nejdřív si oholím všechno kromě brady holicím strojkem a kolem nábradnice to pak párkrát vezmu rašplí a šmirglpapírem.“

„Kolem jaké nábradnice?“ zeptal jsem se zmaten Kroužovým suverénním výrazem.

„No tak když máš něco v uchu, je to náušnice. Tak logicky v nose to musí být nánosnice, na čele náčelnice a na bradě nábradnice. Co ti na tom není jasné?“ zeptal se Krouža a udiveně se na mě otočil.

„V tom případě,“ odkašlal jsem si, „když si piercing pořídí nějaký Láďa, je to na něm samá náladnice. A kdyby si ho pořídil tady Čuba, byla by to náčubnice.“

„No fuj,“ oklepal se Kuba, „to zní jako nějaká slizká špinavá fretka. To já kdybych si pořizoval piercing, tak jedině na berle. Na každou tak patnáct dvacet kousků a měl bych krásné, vytuněné berle. Kdybych oslovil podobně postižené jedince s piercingem vyzdobenými holemi, mohli bychom udělat sraz vytuněných zet té pé.“

Servírka na Kubu nechápavě hleděla a bylo zřejmé, že si není jistá, zda Kuba žertuje, nebo mluví vážně.

„Když si někdo tuní auto,“ pokračoval Kuba, „proč bychom si my nemohli vytunit svoje hole. Pro nás je to taky

dopravní prostředek. To by byla krása,“ přivřel zasněně oči, „kdybychom se sešli na náměstí a bylo nás tak aspoň sto, nebo radši dvě stě. A pak bychom v jednu chvíli nakopli ty naše vytuněné berle a za mohutného lomozu a šoupaní nesmeků o městskou dlažbu bychom vyrazili na spanilou jízdu vytuněných zet té pé. To by byla romantika.“

Servírka se zasmála a my s ní. Kuba byl bezva, když si ze svého kříže dokázal dělat s takovou lehkostí legraci.

„Myslím,“ zakončil jsem tuto úvahu, „že by jediné oko přihlížejících nezůstalo suché.“

„Bodejt,“ bouchl Kuba pěstí do stolu, „to by bylo z toho větru, který by vyvolalo čtyři sta nadržděných nesmeků na čtyřech stech vytuněných holích. To by byla souhra. Kam by se hrabaly akvabely.“

Kuba dokončil svou úvahu a jako poslední jsem si pití objednal já. Protože jsem sympatickou servírku nechtěl trápit, objednal jsem si obyčejný pomerančový džus, tři deci.

Společný smích nás se servírkou sblížil, takže jsme si ji s kolegy oblíbili a do této poněkud zaplivané restaurace začali chodit mnohem častěji. Dokonce jsme jí odpustili i to, že místo knedlíků s vejci nám donesla segedínský guláš a k pití jsme dostali všichni půllitr jablečného džusu. Člověk nemá být malicherný, a tak jsme jí všichni bez zaváhání hezky poděkovali a při placení nechali pořádné spropitné.

Zpátky do kanceláře jedeme Kubovým autem, které má zvláštní úpravu, díky níž ho může řidič kompletně ovládat rukama. Plyn i brzda jsou přivedeny na speciální páky u volantu a Kuba svou Škodu Felicii bravurně zvládá bez použití nohou.

Zvědavý Krouža se ptá, jsou-li pedály u Kubových nohou úplně vyřazeny z provozu, a Kuba mu ochotně vysvětluje, že když je někdo sešlápne, ruční řízení se vmžiku přepne na klasické pedálové, dokud se zase nezmačkne páka u volantu, která znovu aktivuje režim plně ručního řízení.

„Koukej se,“ říká Kuba, vytahuje rukou jednu berlu a zmáčkne jí klasický plynový pedál u svých nohou. Auto ihned zrychlilo, jak dostalo do motoru víc benzínu, a Kuba rozjiveně hlásí, že se mu berla zasekla mezi plynový a brzdový pedál.

„Moc se nesmějte, vy balíci,“ volá už méně dovádivě Kuba, „ta zaseklá berla pořád drží plynový pedál, takže se to nedá přepnout na ruční řízení. Do psí boudy, já se z toho picnu!“ nadává Kuba a otáčí holí, která však zůstává dál neposlušně zaklíněná mezi pedály. Dlouhá rovinka, po které jedeme, je naštěstí prázdná, ale před námi už se z dálky nebezpečně přibližuje křižovatka, kde se napojujeme na jinou silnici a musíme dát přednost v jízdě. Se zaseklým plynovým pedálem se ovšem poněkud hůře brzdí.

„Čub-Čub, přestaň dělat kraviny a vytáhni tu hůl, jinak jsme za půl minuty na maděru,“ zvyšuje hlas Krouža, nervózně poposedáváje na sedadle spolujezdce.

„To by to nejdřív muselo jít, ty krávo egyptská,“ stejně nervózním hlasem mu odpovídá Kuba a stále neúspěšně se pokouší zaklíněnou berlu vysvobodit.

„Vypadá to, že za pár sekund už budeme zet té pé všichni,“ ulevuji si do houstnoucí atmosféry, zatímco křižovatka už je nějakých patnáct metrů před námi. V tu chvíli se Krouža zoufale vrhá ze sedadla spolujezdce ke Kubovým nohám a jednou dobře mířenou ranou pěstí vysvobozuje nebohou berlu ze sevření pedálů. Kuba bleskově zmáčkne aktivaci ručního řízení a ve vteřině už „zadupává“ rukou brzdový pedál. Po důkladném zagumování se zastavujeme s předkem auta jen mírně vystrčeným do křižovatky, zatímco nám přímo před nosem za hlasitého troubení klaksonu projíždí obří kamion s nápisem „Drůbežárny Zámorsk“.

„Čubo, ty vrahu,“ otírá si Krouža zpoceně čelo a Kuba se namísto odpovědi jen spokojeně zachechtá.

„To vám zatrnulo, co, poseroutkové?“ utrousí nakonec s převahou.

„Prosím všechny spolucestující,“ deklamuji vážným tónem, „včetně našeho blahoslaveného neznaboha, co nás zachránil před tím šilencem za volantem, aby hlasitě poděkovali tam nahoru.“

Zapřísáhlý ateista Krouža ihned slavnostním hlasem pronáší slova díky:

„Děkujeme ti, ó Pane Bože, že jsem se mohl vrhnout k Čubovým haksničkám a zatímco jsem košilí vytřel všechen bordel z vrahových berlí, mohl jsem na poslední chvíli překazit úmysl šilencův, vehnat nás všechny pod kopyta proslavených nosnic ze Zámrsku. Děkujeme ti, Pane Bože, že jsme si mohli pomoci sami. Amen.“

„Amen,“ opakují po něm slavnostně.

„Až na věky, Mikovče,“ stvrzuje Kuba slova díky citací z oblíbené divadelní hry.

Měli jsme v tu chvíli docela štěstí, ovšem toto nebyla pro Kubu nijak netypická situace. A i když s Kroužou víme, že svěřit se do Kubovy řidičské péče je skoro jako objednat si parte, jezdíme s ním docela rádi. Ač jezdí jako zvíře a my oba ho důvodně podezříváme, že řadu situací na silnici nemá tak zcela pod kontrolou, přesto vždy znovu a znovu usedáme do jeho feliny s nadějí, že jeho řidičský styl se již stal klidnějším. Naše naděje se však pokaždé ukáží jako liché.

V pátek večer si chodíme s Kroužou zahrát tenis na místní kurty. Tenisové nádobíčko si doneseme už ráno do kanceláře a odpoledne před pátou se odebereme na sportoviště. Skoro vždycky s námi chodí i Kuba, takže si můžeme znovu vychutnat jeho řidičské umění. Kuba je

sportovec tělem i duší. Vyleze si vždycky na sedátko pro rozhodčího, a to tak, že dole odhodí berle, zachytí se oběma rukama kovového žebříčku a neuvěřitelně rychle se vydrápe nahoru. Tam se pohodlně rozvalí a funí jako lokomotiva. Nahoru vyleze jen pomocí rukou, neboť v nich má sílu jako šimpanz v říji. Ani jeden z nás by se tam bez nohou nevydrápal a Kubův výkon pravidelně oceníme potleskem, po kterém se na nás zvědavě ohlíží hráči z ostatních kurtů.

Honíme se s Kroužou po kurtu jako zběsilí a Kuba nám to pěkně spatra komentuje. Vzduchem létají obdivné výkřiky, v češtině i v cizích jazycích. Kuba sice nemluví žádným cizím jazykem, ale rád využívá znalosti několika výrazů v angličtině, španělštině, němčině a dalších řečech. Každý náš vydařený balon je pak okomentován hlasitými výrazy obdivu, jako třeba:

„Incredible!“, „Fantastic, bombastic, megaplastic!“, „Eine gutte Angabe!“, „Meravigliose!“, „Činaná loptička!“ a podobně.

Když Krouža při dobíhání kraťasu nestihne zabrzdít a přepadne přes síť na mou polovinu, pochválí mě Kuba slovy:

„Pěkně jsi ho uklidil. Tomu říkám smysl pro pořádek.“

Když naopak já ve snaze vybrat míček letící ven z kurtu zapadnu nechtíc do přilehlého křoví, Kuba to dostatečně hlasitě okomentuje:

„Prosíme plejery, aby používali záchodků v klubové místnosti a nelezli nám opakovaně s tak zanedbatelně malou potřebou do křoví.“

Když se konečně vyhrabu zpátky, pobaveně mne sledují odpočívající hráči z balkonku klubovny. Okamžitě zrudnu, protože doba mého nedobrovolného pobytu v křoví jako by potvrzovala oprávněnost Kubova komentáře.

„Kdybys nebyl líný komíhat nožičkama, mohl bys s námi hrát taky. A ne se pořád flákat na umpiru,“ prohodím nakvašeně ke Kubovi.

„Já nejsu líný komíhat,“ pronese dobrácky bez známky toho, že bych se ho nějak dotkl.

„Ale udělal se mi na pravé berli puchýřek, tak to dneska nechci pokoušet, abych si ji v noci zase nemusel mazat opodeldokem.“

„Nemaskuj to bolavou berlí,“ nechci ho nechat vyhrát a pokračuji v přestřelce, „dobře víme, že jsi měl loni dopingový nález a ty berle nosíš, jenom abys měl alibi. Ve skutečnosti se stydíš za to, že tě vyřadili ze župního přeboru.“

„Omyl,“ odvětí pohotově Kuba, „ze župního přeboru mě vyřadili proto, že jsem všem dával kanára. Na vás dva bych taky stačil a ještě bych se u toho jednou berlou šťoural v nose. A propos, když už jsme u těch holí, dobře víš, že je nosím jenom proto, abych mohl frajeřit před